

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 17693/2024
09.07.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Гордане Комненић, Марије Терзић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Жарко Тодоровић, адвокат из ..., против тужених Индустрије меса Неопланта д.о.о. Нови Сад и „Ченеј аграр“ д.о.о. Нови Сад, чији је заједнички пуномоћник Миодраг Војновић, адвокат из ..., ради утврђења права својине, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 950/24 од 04.04.2024. године, у седници одржаној 09.07.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 950/24 од 04.04.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужених изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 950/24 од 04.04.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 34068/2021 од 04.12.2023. године, усвојен је тужбени захтев тужиоца и утврђено да је тужилац власник у 1/1 дела некретности и то: стана број ..., у површини од 67 м², који се налази у згради / објекту број ..., саграђеној на к.п. бр. .../..., уписаној у лист непокретности бр. ... КО, што су тужени дужни признати и трпети упис права својине тужиоца на означеној непокретности у јавном регистру непокретности, под претњом принудног извршења, и обавезани су тужени да тужиоцу на име трошкова поступка исплате износ од 165.100,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 950/24 од 04.04.2024. године, жалба је одбијена и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени су благовремено изјавили ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23), Врховни суд је утврдио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, на основу члана 404. ЗПП. Наиме, правноснажном пресудом усвојен је тужбени захтев тужиоца и утврђено да је власник предметног стана, с обзиром да су нижестепени судови утврдили да тужилац предметни стан користи од 1984. године, да је предметни стан додељен тужиоцу на коришћење у сврху становања и да је у вези предметног стана тужилац 05.10.1993. године закључио уговор о откупу стана из друштвене својине, али да није могао да се упише као власник предметног стана, јер стан није био етажиран, као и да је у међувремену дошло до пренумерације парцеле и зграде у којој се налази предметни стан. Имајући у виду врсту спора, садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које су нижестепени судови дали за своју одлуку, по оцени Врховног суда у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Ревизијом се оспорава оцена изведених доказа, на који начин се заправо оспорава утврђено чињенично стање, што не представља разлог за посебну ревизију.

Са напред наведених разлога одлучено је као у ставу првом изреке применом члана 404. ЗПП.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП и утврдио да је ревизија недозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 07.07.2021. године, а као вредност предмета спора означен је износ од 400.000,00 динара.

С обзиром на то да вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП, са којих разлога је Врховни суд на основу члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић